

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. ΚΩΝΣΤΑ, Ν. Π.: Πειραματικά έρευνα ἐπὶ τῶν μεταβολῶν τῆς ἀπορροφητικῆς ἰκανότητος τῶν μυῶν μετὰ τὴν ἐγχειρητικὴν καταστροφὴν τοῦ λαβυρίνθου. Διατριβὴ ἐπὶ Ὑφηγεσίᾳ. Ἀθῆναι 1945.
2. ΚΩΝΣΤΑ, Ν. Π.: Ἀναδημαϊκὴ Ἱατρικὴ, τ. 6, σ. 234 (1948). Δ'. Διεθνὲς Ω. Ρ. Α. Συνέδριον. Λονδίνον 1949.
3. ΚΩΝΣΤΑ, Ν. Π.: Πρακτικὰ Ἱατρικῆς Ἐταιρίας Ἀθηνῶν τεύχος ΙΙ, σ. 338 (1949).
4. MAGNUS, R. und DE KLEYN: *Pflügers Arch.* **154**, 178 (1913).
5. KLEYN DE, A.: *Pflügers Arch.* **145**, 549 (1912).
6. LAPICQUE, L.: L'excitation en fonction du temps. *Presses Univ. de France*, Paris 1926.
7. HILL, A. V.: *Proc. Roy. Soc. London*, **B**, **119**, 305 (1936).
8. GRUNDFEST, H.: *J. of Physiol.* **76**, 95 (1932).
9. RENQVIST, Y. und MALI, A.: *Skand. Arch. Physiol.* **57**, 106 (1929).
10. BONVALLET, M. ET RUDÉANN, A.: *C. r. Soc. Biol. Paris.* **113**, 1184 (1933).
11. MAGNUS, R. und DE KLEYN, A.: *Pflügers Arch.* **147**, 403 (1912).
12. DOW, R. S.: *Amer. J. Physiol.* **121**, 392 (1938).
13. BACH, L. M. N. and MAGOUN, H. W.: *J. Neurophysiol.* **10**, 331 (1947).
14. SCHREINER, L. H. LINDSLEY, D. B. and MAGOUN, H. W.: *J. Neurophysiol.* **12**, 207 (1949).
15. LAMBERT, E. F. SKINNER, B. F. and FORBES, AL.: *Amer. J. Physiol.* **105**, 65 (1933).
16. ADRIAN, E. D.: *Proc. Roy. Soc. London*, **106**, 596 (1930).
17. GASSER, H. S.: *J. of Physiol.* **85**, 15, P. (1935).
18. LAPICQUE, M.: *C. R. Soc. Biol. Paris*, **88**, 46 (1923).
19. TAWAST-RANCKEN, S.: *Skand. Arch. Physiol.* **71**, 211 (1935).
20. LATMANISOWA.: Ἀναφέρεται ὑπὸ H. Schaefer, *Electrophysiologie* Bd. 2, 143, (1942) Wien.
21. LANGIER, H., LIBERSON, W. et NÉOUSSIKINE, B.: *C. R. Acad. Sc. Paris.* **191**, 1079 (1930).

ΓΕΩΛΟΓΙΑ.—Οἱ πρασινολίθοι τῆς νοτίου Εὐβοίας, ὑπὸ Ἐλευθερίας Δάβη*.
Ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Κ. Μητσοπούλου.

Εἰς τὴν Νότιον Εὐβοίαν ἀπαντῶσι πρασινολιθικαὶ ἐμφάνσεις εἰς πολλὰ σημεῖα.
Ὁ Deprat ὅστις ἡσχολήθη μὲ τὴν γεωλογικὴν καὶ πετρολογικὴν μελέτην τῆς νήσου ἀναφέρει πολυαριθμοὺς ἐκρηξιγενεῖς σχηματισμοὺς εἰς τὴν Βόρειον καὶ Κεντρικὴν Εὐβοίαν, ὡς γάββρους, διαβάσας καὶ περιδοτίτας.

Εἰς τὸ Νότιον ὅμως τμημα τῆς νήσου σημειοῦται ὑπ' αὐτοῦ τοιαύτη ἐμφάνσις μόνον βορείως τῆς Καρύστου, ὡς διαβάσης προμεσοζωϊκῆς.

* E. DAVI, Les péridotites de l'Eubée méridionale.

Θέμα τῆς παρούσης ανακοινώσεως εἶναι ἡ μελέτη τῶν πρασινολίθων τῆς Νοτίου Εὐβοίας¹.

Μεταβάσα κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὴν Νότιον Εὐβοίαν καὶ διατρέξασα αὐτήν, ἀνεῦρον περισσοτέρας τῆς μιᾶς πρασινολιθικᾶς ἐμφανίσεως. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μεγαλυτέρων ἐξ αὐτῶν ἀνέρχεται εἰς 10.

Ἡ σειρὰ τῶν διαπλάσεων τῆς Νοτίου Εὐβοίας κατὰ τὸν Deprat, παρουσιάζεται ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ὡς ἀκολούθως:

10. Δολομιτικοὶ ἀσβεστόλιθοι τῶν Vyra, Kalendy, Petriaes.
9. Ἀργιλικὸι χαλαζιακοὶ σχιστόλιθοι τοῦ Κλιόζη.
8. Cipolline verde antico. (2ος ὀρίζων μαρμάρου).
7. Ἀργιλικὸι σχιστόλιθοι μὲ ἀσβεστολιθικοὺς σχιστολίθους.
6. Κατώτεροι ἀσβεστόλιθοι μὲ σιπολίην, μαρμαρυγιακοὶ καὶ χλωριτικοί. (1^{ος} ὀρίζων).
5. Χλωριτικοὶ καὶ σερικιτικοὶ σχιστόλιθοι χαλαζιούχοι μὲ σιπολίην.
4. Ἐκλογῖται μὲ γρανάτας.
3. Κατώτεροι ἀμφιβολιτικοὶ σχιστόλιθοι τῆς Ὀχης.
2. Σχιστόλιθοι καὶ χαλαζῖται μὲ γλαυκοφανῆ.
1. Μαρμαρυγιακοὶ σχιστόλιθοι τοῦ Ἀλέξις.

Κατὰ Deprat εἰς τὸ Νότιον τοῦτο διαμέρισμα τῆς νήσου Εὐβοίας ἀναπτύσσεται σειρὰ ἀμυγδαλοειδῶν βραχυαντικλίνων καὶ βραχυσυγκλίνων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον παραλλήλων μὲ ἄξονα διευθυνόμενον κατὰ τὰς περισσοτέρας τῶν περιπτώσεων ἀπὸ ΒΒΑ πρὸς ΝΔΔ. Εἶναι ἀξιοσημείωτον ὅτι αἱ ἐμφανίσεις τῶν περιδοτιτῶν εὐρίσκονται εἰς τὰ ἀντίκλινα τῆς περιοχῆς.

Τὰς μέχρι τοῦδε ἀνευρεθείσας ἐμφανίσεις ταξινομῶ εἰς τρεῖς ομάδας, βασιζομένη εἰς τὴν ταξινόμησιν αὐτὴν ἐπὶ τῶν τεκτονικῶν στοιχείων τῶν παρεχομένων ὑπὸ Deprat. Ἡ τοιαύτη ταξινόμησις εἶναι ἡ πλέον φυτικὴ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ ἀνοδος μαγμάτων συνδέεται πρὸς τὰς τεκτονικὰς διαταραχὰς περιοχῆς τινος τοῦ γηίνου φλοιοῦ. Οὕτω διακρίνω:

1. Τὴν ομάδα περιδοτιτῶν εἰς τὸν ἀντίκλινον Ὀχης, βορείως τῆς Καρύστου. Εὐρίσκονται ἐντὸς τῆς ζώνης τῶν ἀμφιβολιτικῶν, σερικιτικῶν καὶ χλωριτικῶν σχι-

¹ Εὐχαριστῶ τὸν σεβαστὸν μου Καθηγητὴν τῆς Γεωλογίας καὶ Παλαιοντολογίας κ. Μ. Μητσόπουλον, ὅστις διατελῶν τότε Διευθυντὴς τοῦ Ὄρυκτολογικοῦ καὶ Πετρολογικοῦ Ἐργαστηρίου, ἔδωκεν εἰς ἐμὲ τὴν ἄδειαν νὰ φιλοξενηθῶ καὶ νὰ ἐργασθῶ ἀνέτως καὶ ποικιλοτρόπως ἐν τῷ Ἐργαστηρίῳ πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος, ὡς καὶ τὸν Ὑψηγητὴν τῆς Ὄρυκτολογίας καὶ Πετρολογίας κ. Ι. Παπασταματίου, ὅστις οὐ μόνον τὸ θέμα ἔδωκεν εἰς ἐμέ, ἀλλὰ λίαν προθύμως παρηκολούθησε τὴν ὅλην ἐξέλιξιν τῆς ἐργασίας ταύτης.

στολίθων μετὰ γλαυκοφανιτῶν. Ἡ ὁμάς αὕτη περιλαμβάνει τὰς ὑπ' ἀριθ. 1, 2, 3, 4 καὶ 5 ἐμφάνσεις.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 5 ἐμφάνσις εὕρισκομένη βορείως τῆς Καρύστου, ΒΔ καὶ πλησίον τοῦ χωρίου «Λάλα» εἶναι πιθανῶς ἡ ἐμφάνσις ἢ ἀναφερομένη ὑπὸ τοῦ Deprat ὡς διαβάσης. Τοῦτο συνάγω ἀπὸ τὴν γεωγραφικὴν τοποθέτησιν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ γεωλογικοῦ χάρτου. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ πρόκειται καὶ περὶ ἄλλης ἐμφάνσεως τὴν ὁποίαν δὲν συνήντησα.

2. Τὴν ὁμάδα περιδοτιτῶν εἰς τὸ ἀντίκλινον τῆς κοιλάδος Ἀλέξις, περιλαμβάνουσαν τὰς ὑπ' ἀριθ. 6, 7, 8 καὶ 9 ἐμφάνσεις. Εὕρισκονται ἐντὸς τῆς ζώνης τῶν μαρμαρυγιακῶν σχιστολίθων, γνευσίων μετ' ἐκλογιτῶν καὶ ταινιῶν γλαυκοφανιτῶν.

3. Τέλος τὴν ὑπ' ἀριθ. 10 ἐμφάνσιν, εὕρισκομένην ἐπὶ τοῦ ἀντικλίνου τοῦ ὄρους Κλιόζη, εἰς τὴν ζώνην τῶν μαρμάρων τῶν Στύρων. (Παρὰ τὸ χωρίον «Τσακαῖο»).

Μεταξὺ τῶν μεγαλυτέρων αὐτῶν ἐμφάνσεων, εἰς ἐκάστην ὁμάδα ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι μικρότεροι.

Οἱ πρασινόλιθοι εἶναι ἐλλειψοειδοῦς ἢ ἀκανονίστου διατομῆς. Τὰ περιβάλλοντα πετρώματα εἶναι ζωηρῶς ἐπτυχωμένα, περιέχουν δὲ πολλάκις φλέβας χαλαζίου ἐντὸς αὐτῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ κρυσταλλοσχιστώδους τῆς Ν. Εὐβοίας (τῆς Κυκλαδικῆς μάζης), αἱ γνώμαι τῶν εἰδικῶν διίστανται. Οὕτω κατὰ μὲν τὴν μίαν ἀποψιν θεωρεῖται τοῦτο προδεβονεϊανῆς ἡλικίας, κατὰ δὲ τὴν ἄλλην τριαδικῆς ἢ καὶ ἀκόμη νεώτερον ἤτοι κρητιδικῆς.

Εἰς τὴν γειτονικὴν περιοχὴν τῆς Ἀττικῆς ὑπάρχουν ἐμφάνσεις περιδοτιτῶν ἀνάλογοι μὲ τοὺς περιδοτίτας τῆς Ν. Εὐβοίας καὶ μάλιστα εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ὑμηττοῦ¹, ὅπου οὗτοι ἀνεύρισκονται ἐντὸς τοῦ μαρμαρυγιακοῦ σχιστολίθου τῆς Καισαριανῆς καὶ τῆς βαθμίδος Καρᾶ, φθάνοντες μέχρι τοῦ σχιστολίθου Ἀθηνῶν, ἤτοι ἕως τὸ Κρητιδικόν.

Οἱ βασικοὶ σχηματισμοὶ τῆς Λαυρεωτικῆς² ἀποτελοῦνται ἀπὸ διάφορον ὕλικόν, ἤτοι ἀπὸ λάβαν διαβάσου μὲ μίαν μόνον ἐμφάνσιν περιδοτίτου, σχηματισθὲν καὶ τοῦτο κατὰ τὸ τέλος τῆς ἀποθέσεως τοῦ σχιστολίθου Ἀθηνῶν.

Ἡ ἡλικία τοῦ ἐκρηξιγενοῦς ὕλικου τῆς Ν. Εὐβοίας εἶναι δύσκολον νὰ καθορισθῆ, δεδομένου ὅτι οὐδαμοῦ ἀνεῦρον ἐπικείμενον ὀρίζοντα γνωστῆς ἡλικίας.

Μακροσκοπικῶς ὄλαι αἱ ἐμφάνσεις παρουσιάζονται τοῦ ἰδίου τύπου. Τὸ

¹ Γ. ΒΟΡΕΑΛΗΣ, Αἱ βασικαὶ καὶ ὑπερβασικαὶ ἐκρήξεις τῶν διαπλάσεων τοῦ Ὑμηττοῦ. Ἀθῆναι, 1920.

² Π. ΚΟΚΚΟΡΟΣ, Οἱ πρασινολιθικοὶ ἠφαίστειοι σχηματισμοὶ τοῦ Δευτερογενοῦς εἰς τὴν Λαυρεωτικὴν. Πρακτικὰ Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν 3 (1928) 604 - 608.

χρῶμα τῶν πρασινολίθων εἶναι πράσινον πρὸς τὸ μέλαν. Κατὰ τόπους παρουσιάζονται οὔτοι ζωηρῶς κρυσταλλικοὶ μὲ στιλβούσας ἑδρας πυροξένων. Τὰ μᾶλλον ἠλλοιωμένα δείγματα περιέχουσι φλέβας ἀμιάντου διακλαδιζομένας ἐν εἴδει δικτύου.

Ἡ χημικὴ ἀποσάθρωσις αὐτῶν ἔχει ὁδηγήσει εἰς τὸν σχηματισμὸν ἐπιγενῶν ὄρυκτῶν, χλωρίτου, σερπεντίνου κλπ.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς μικροσκοπικῆς ἐξετάσεως καὶ τῆς χημικῆς ἀναλύσεως, οἱ πρασινολίθοι τῆς Ν. Εὐβοίας ἀνήκουν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν περιδοτιτῶν. Εἰς καμμίαν ἐμφάνισιν δὲν ἀπαντᾶται ἄστριος, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπαχθῶν εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ γάββρου ἢ τοῦ διαβάσου.

Εἰδικώτερον ἢ σύστασις αὐτῶν ἀπὸ ὀλιβίνην καὶ μονοκλινεῖς πυροξένους ὑπάγει αὐτὰ εἰς τὸν τύπον τοῦ βερλίτου.

Τὰ προσδιορισθέντα μικροσκοπικῶς ὄρυκτολογικὰ συστατικὰ εἶναι τὰ κάτωθι :

Ὀλιβίνης : Εἰς ἐλαχίστας μόνον τομὰς εὐρέθησαν μικρὰ ὑπολείμματα ὀλιβίνου, ὡς κόκκοι ἢ πυρῆνες ἐντὸς σερπεντινωθέντων κρυστάλλων.

Πυροξένοι μονοκλινεῖς : Κρύσταλλοι αὐγίτου μὲ τὸν χαρακτηριστικὸν ὀρθογώνιον σχισμὸν τῶν πυροξένων εἰς τομὴν κάθετον πρὸς τὴν ἐπιμήκυσιν. Εἰς ἄλλας τομὰς μὲ πλαγίαν κατάσβεσιν, φθάνουσαν εἰς 45°.

Κεροσίμβη καστανόχρους : Ζωηρῶς πλεοχροϊκὴ μὲ χρώματα πλεοχροΐσμοῦ βαθύ καστάνινον κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἄξονος C, ἀνοικτὸν καστάνινον πρὸς τὸ κίτρινον κατὰ διεύθυνσιν $\perp$ C. Σχισμογενεῖς κατευθύνσεις τεμνόμεναι ὑπὸ γωνίαν 124°. Κατασβεστικὴ γωνία φθάνουσα ἕως 15° (ἀπὸ 0 - 15°).

Σερπεντίνης : Ἀποτελεῖ τὴν κυρίαν μᾶζαν. Συχνότατα παρουσιάζει ψευδομόρφωσιν κατὰ ὀλιβίνην ἐξ ἀποσαθρώσεως τοῦ ὁποίου καὶ προέρχεται.

Χλωρίτης : Πράσινος ὡς καὶ ἄλλα μέλη τῆς σειρᾶς τῶν χλωριτῶν, ζωηρῶς πλεοχροϊκὰ.

Κεροσίμβη πρασίνη : Αὕτη παρουσιάζεται εἰς ὀλίγας τομὰς, προελθοῦσα ἀπὸ τὴν οὐραλιτίωσιν τῶν πυροξένων.

Μεταλλεύματα : Μαγνητίτης. Πρωτογενῆς καὶ δευτερογενῆς ἐντὸς σερπεντινωθέντων κρυστάλλων ὀλιβίνου καὶ ἀφθονώτερος εἰς τὰ περισσότερον ἀποσαθρωμένα δείγματα.

Ὑπάρχουν ἐπίσης ἄλλα ὀξειδία σιδήρου, λειμονίτης ὅστις περιβάλλει συνήθως τοὺς κρυστάλλους τοῦ μαγνητίτου καὶ αἱματίτης.

Οἱ ἐν λόγῳ περιδοτῆται εὐρίσκονται ἀσφαλῶς εἰς πολὺ προκεχωρημένον στάδιον χημικῆς ἀποσαθρώσεως. Τοῦτο ἐμφαίνει ἢ σχεδὸν καθ' ὀλοκληρίαν ἔλλειψις τοῦ ὀλιβίνου, καθὼς καὶ ἡ μεγάλη ἀναλογία δευτερογενῶν προϊόντων ἀλλοιώσεως.

Ἡ χημικὴ ἀνάλυσις ἔδωκε τὰς κατωτέρω τιμὰς :

	1	2	3	4
SiO ₂	34,80	38,60	44,00	38,00
TiO ₂	0,08	0,09	0,45	0,47
Fe ₂ O ₃	2,65	2,98	2,86	2,32
Fe O	6,60	8,50	10,10	11,30
MnO	0,08	0,13	0,11	0,12
Al ₂ O ₃	1,27	5,00	4,70	6,60
Ca O	0,55	3,20	4,05	0,84
Mg O	37,80	28,30	23,30	28,20
K ₂ O	0,93	0,62	1,20	0,50
Na ₂ O	0,32	0,25	0,42	0,40
P ₂ O ₅	0,15	0,25	0,01	0,02
— H ₂ O	0,22	0,21	0,23	0,22
+ H ₂ O	14,53	11,80	8,47	10,98

Τὰ ὑπολογισθέντα χημικὰ μεγέθη κατὰ Niggli εἶναι :

	1	2	3	4
al	1,23	4,90	5,16	6,60
fm	96,45	85,94	84,58	90,66
c	0,88	7,96	8,08	1,52
alk	1,51	1,19	2,17	1,20
k	0,59	0,66	0,65	0,44
c/fm	0,009	0,009	0,008	0,01
mg	0,88	0,81	0,76	0,78
qz	-52,26	-51,72	-35,58	-56,41

Ἡ χημικὴ ἀνάλυσις δὲν ἀνταποκρίνεται βεβαίως εἰς τὸν ἀρχικὸν τύπον τοῦ πετρώματος, λόγῳ τοῦ μεγάλου βαθμοῦ τῆς ἀποσαθρώσεως αὐτοῦ. Τοῦτο φαίνεται καὶ ἐκ τῆς μεγάλης περιεκτικότητος εἰς ὕδωρ, ἢ ὁποία φθάνει τὸ ποσοστὸν 14%. Διὰ τοῦτο καὶ προσαρτῶ ἀπλῶς αὐτὴν εἰς τὴν μικροσκοπικὴν ἐξέτασιν βάσει τῆς ὁποίας κυρίως ἐγένετο ὁ προσδιορισμὸς τοῦ τύπου τῶν πρασινολίθων.

Τὰ φαινόμενα μεταμορφώσεως ἐξ ἐπαφῆς ὡς καὶ λεπτομερέστερα δεδομένα τῆς ὅλης πετρολογικῆς ἐξετάσεως θὰ μελετηθοῦν ἀργότερον, ὅτε καὶ θὰ δημοσιευθοῦν ἀλλαχοῦ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λεχθέντων προκύπτουν τὰ ἐξῆς συμπεράσματα :

1. Εἰς τὴν Νότιον Εὐβοίαν ὑπάρχουν πρασινολιθικά ἐμφάνισεις εἰς πολλὰ σημεῖα. Ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν μεγαλύτερων ἐκ τούτων ἀνέρχεται εἰς 10.

2. Οἱ πρασινολίθοι οὗτοι, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς μικροσκοπικῆς ἐξετάσεως καὶ τῆς χημικῆς ἀναλύσεως, ἀνήκουν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν *περιδοιπιῶν* καὶ εἰδικώτερον εἰς τὸν τύπον τοῦ *βεργλίτου*.

R É S U M É

Dans la partie méridionale de l'île d'Eubée on trouve en plusieurs points des affleurements de péridotites altérées.

Deprat signale de nombreux affleurements de roches éruptives basiques dans les régions septentrionale et centrale de l'Eubée.

Mais dans la région méridionale de l'île, il ne signale qu'un seul affleurement de ce genre, comme diabase antésecondaire.

Au cours de mes recherches dans la campagne j'ai trouvé plus d'un affleurement de péridotites altérées, dont dix étaient assez importants.

Il convient de noter que ces affleurements se trouvent sur les anticlinaux de la région, c'est pourquoi je classe ceux que j'ai trouvés jusqu'ici d'après les éléments tectoniques établis par Deprat.

Les péridotites sont tous du même type et se trouvent dans un état d'altération chimique très avancé.

Comme il ressort de l'examen microscopique surtout, ainsi que de l'analyse chimique, ces roches appartiennent à la famille des *péridotites*.

Je n'ai trouvé dans aucun de ces affleurements de feldspaths qui permettraient de rattacher les roches en question à une autre catégorie de roches basiques intrusives.

Plus spécialement leur composition minéralogique (olivine et pyroxènes monocliniques) les rattache au type *Berlitz*.

ΖΩΟΛΟΓΙΑ.—'Επί μιᾶς περιπτώσεως γυνανδρομόρφου ἀράχνης, ὑπὸ Χαρ. Χατζησαράντου. Ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Κ. Μητροπούλου.

Κατὰ τὸ ἔτος 1938 (10 Ἰουνίου) εὕρισκόμενος εἰς τὴν περιοχὴν Κονίτσης, Ἡπείρου, κειμένης ἐπὶ τῆς 40^{ης} σχεδὸν Β. παραλλήλου καὶ ἐπὶ ὕψους 600 μ. συνέλαβον πολλοὺς ἀντιπροσώπους, ἄρρενας καὶ θήλειες, τοῦ εἴδους τῶν ἀραχνῶν *Oxyopes heterophthalmus* (Latr.), μεταξὺ τῶν ὁποίων εὕρισκετο ἓν γυνανδρομόρφον ἄτομον. Τὴν ἀνωμαλίαν τοῦ ἀτόμου τούτου, τὸ ὁποῖον διεφύλαξα ἐν οἰνοπνεύματι διὰ τὰς συλλογὰς τοῦ Ζωολογικοῦ Μουσείου τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀντελήφθη μεταγενεστέρως, καθότι κατ' ἀρχὰς ἐξέλαβον αὐτὸ ὡς ἄρρεν.

Ὁ γυνανδρομορφισμὸς εἰς τὰς ἀράχνας εἶναι φαινόμενον σπανιώτατον, πολὺ ὀλιγώτερον σύνθητες εἰς αὐτὰς ἀπὸ τὰς ὑπολοίπους τάξεις τῶν ἀρθροπόδων. Οὕτως ἐπὶ χιλίων περίπου ἀνευρεθέντων ἐντόμων, δέκα ἐννέα μόνον περιπτώσεις ἀραχνῶν ἀναφέρονται μέχρι σήμερον ἐν τῇ βιβλιογραφίᾳ, ὡς ἐμφανίζουσαι τὴν γεννητικὴν ταύτην ἀνωμαλίαν.

* CHAR, HADJISSARANTOS, Sur une cas d'araignée gynandromorphe.